

Preprosto povedano: razstava naj bi ljudem povedala, da ni vse slabo, kar je staro, in dobro, kar je novo; pokazala naj bi jim, katere stare skušnje, gradiva, oblike se skladajo s potrebnimi današnje gradnje, pa tudi to, ka-

dr. Ludvik Druml

MAN AND ARCHITECTURE OR THE SENSE AND NONSENSE OF ARCHITECTURAL UNDERTAKING

Druml, the author of the present article and an architect, is also the author of the exhibit about folk architecture in the Zilja Valley in Austria. The exhibit and the article both remind us of the values of traditional architecture which is an expression of man's cultural maturing in a certain landscape, an expression of a long well-considered harmony with time and space. The author defends architecture made to man's measure which would convey a new harmony between man and nature.

PO SLEDOVIH KELTOV NA IRSKEM

Ob mednarodnem simpoziju o ljudskih baladah
v Dublinu od 26. 8. do 1. 9. 1985

DR. ZMAGA KUMER

Ko se je pred 19. leti skupina raziskovalcev ljudskih balad odločila prirediti posvetovanje, na katerem naj bi se domenili o načelih za sestavo evropskega baladnega indeksa kot rezultata poprejšnjih nacionalnih, si pač ni mislila, da bo iz tega nastalo vsakoletno srečanje in rodilo tako pomembne sadove. Ne le, da je bila odtelej obdelana vrsta pomembnih tem, da so mogli biti referati zadnjih nekaj posvetovanj natisnjeni, že 14 let redno izhaja v Ljubljani baladna bibliografija in prav na pobudo te študijske skupine so v nekaterih deželah izšli pregledni sezname tematike in motivike ljudskih pripovednih pesmi, med prvimi slovenski. Zavzeta in disciplinirana delavnost na teh posvetovanjih, ki se doslej še niso izrodili v kongresni turizem, in srečanja s kolegi iz mnogih dežel vedno znova privabljajo raziskovalce k udeležbi. Nekateri smo člani od začetka, vsakič pa se pridruži nekaj novih, mlajših, največ seveda iz dežele gostiteljice. Potovanje tja je v času letalskega prometa preprosto in hitro, toda ne poceni, zlasti če ga moraš plačati iz svojega žepa. V treh urah, ne računajoč čakanje na letališčih, dospeš z Brnika prek Londona v Dublin, na vzhodni obali zelenega irskega otoka. V picle pol ure si z avtobusom v me-

tere moderne snovi, oblike in spoznaja lahko uspešneje služijo človeku. Morda je to možna pot k arhitekturi po človekovi meri, ki bi bila hkrati izraz nove harmonije med človekom in naravo.

stu na terminalu in od tam je še nekaj minut do središča, kjer je stari Trinity College, slavna univerza iz 16. stoletja, ki je nudila gostoljubje naši skupini in svetovnemu kongresu veterinarjev. Toda prostora je toliko, da smo se videvali samo v kantini pri zajtrku in kosilu, sicer pa si se moral na dvorišču ogibati kvečjemu skupinam turistov, ki jim ogled te univerze spada v obvezni program. Navsezadnje ni videti kaj posebnega: pred veliko zelenico s košatimi drevesi stoji velik zvonik, okrog in okrog so temno siva poslopja, povečini stanovanja študentov, sicer pa na desni majhno gledališče, na levi upravno poslopje in kapela, malo dlje še stara knjižnica. Predavalnice so za stanovanjskimi hišami, tam, kjer se začenja že ograjeni travnik, namenjen športu. Novo poslopje filozofske fakultete so »skrili« za prostor ob ograji za gledališčem, da s svojo sodobnostjo ne moti častiljive sivine. V tem posloppju je bilo naše baladno posvetovanje. V katerem nadstropju in v kateri sobi, to je bilc treba uganiti. Irci namreč nimajo navade, da bi s puščicami in napismi usmerjali na pravo pot, saj celo pred nobenim mestom ni table z napisom, kakor smo ugotovili kasneje na izletu. Najbrž si mislijo, da domačini že vedo, kje so, tujcem pa tega ni treba.

Ker je novo poslopje pravi labirint z več stopnišči, se v začetku ni bilo lahko znajti. Pa so Irci prijazni, ustrežljivi ljudje, ni jim kaj očitati. Če si koga na cesti vprašal za pot ali kaj, je z nasmehom pojasnil in pokazal. Tako nam je postal tudi Trinity College kmalu domač. Le ena stvar je nekaterim ostala tuja: občutka za čas Irci nimajo dosti ali pa so se že davno skregali s točnostjo, da morejo s tako lahkotnostjo zamujati in so akademske četrti dolge tudi po pol ure. Posvetovanje so seveda začeli domačini z referati o keltskih in škotskih baladah, drugi udeleženci pa so prispevali referate k eni naslednjih tem: 1. Mednarodno in primerjalno raziskovanje balad, 2. Podoba tujca v ljudskih baladah in 3. Klasifikacija in katalogizacija balad. V počastitev Evropskega leta glasbe je v Dublinu izšla tudi kaseta z zvočnimi posnetki keltskih balad (poleg irskih so na njej tudi škotske, bretonske in velške) in knjižica s prevodom besedil v angleščini.

Prvi referat je pripravila Angela Bourke, ki je trdila, da irske balade ne ustrezajo popolnoma mednarodni definiciji tega pojma, marveč so bolj zgodbe v verzih (torej pripovedne pesmi — kot na Slovenskem!). Pozneje smo se lahko prepričali, da uporabljajo Irci izraz balada kar za ljudsko pesem nasploh. V Dublinu so namreč restavracije, kjer zvečer pojejo »balade« in prihajajo gostje tja bolj zaradi petja kakor zaradi pijače. Kar se jim nudi, niso le pripovedne pesmi, marveč vse mogoče ljudske do najnovejših poljudnih popevk, in gostje pritegnejo pevcem, če pesem poznajo. Pravijo, da je bilo takih restavracij včasih zelo veliko. Zdaj je najbolj znan Slattery-Club, kamor moraš priti takoj, ko ga odpro, sicer pozneje ne dobiš več prostora, tolikšno je zanimanje Dublinčanov za petje. Kaj drugega jih v tiste mračne, nekoliko zanične prostore ne more privabljati. Ko smo bili tam mi, so se na vzvišenem prostoru nasproti točilnice vrstili razni godci, naročeni prav zaradi nas, ki smo želeli slišati tudi izvirne irske dude.

Keltske balade s celine, bretonske, so bile predstavljene v referatu Donatiena Laurenta iz Bresta v Franciji. Povedal je, da nekatere bretonske pripovedne pesmi ohranjajo še danes srednjeveško izročilo, druge so novejše, za vse pa pevci pravijo, da so resnične. Tudi na Slovenskem smo dostikrat slišali zagotavljati, da je res, kar poje pesem, pa kje in komu se je primenilo. V resnici je pesem po vsebini

morda celo iz splošneevropskega izročila, le da pevci tega ne vedo.

Med referati na prvo temo je Ate Doornbosch iz Amsterdama obravnaval balado o vitezu Halewijnu, ki je bila na Holandskem prvič zapisana pred 200 leti. Poznamo jo tudi na Slovenskem, a v udomačeni obliki: namesto viteza, ki z lepim petjem premami kraljevo hčer, da gre z njim, je v slovenski baladi cigan, namesto kraljeve je birtova hči, in cigan ji trikrat napije, da jo zvabi s seboj. Kot je pri nas ta balada še živa, tako se je ohranila tudi na Holandskem: v zadnjih 20 letih so posneli kar 50 variant.

Dagmar Burkhart iz Berlina je na nekaj primerih iz srbohrvaškega in makedonskega izročila pokazala, kako more pesem zaradi zgodovinskih okoliščin dobiti drugačen ideološki in čustveni poudarek, ko se tujca, če je turški osvajalec, presoja že v načelu negativno.

Največ referatov se je nanašalo na drugo temo, tudi slovenski, ki sem ga prispevala podpisana. Zanimivo je bilo, da so nekateri referenti razumeli pojem »tujec« zelo široko in upoštevali pri tem ne samo etnični, ampak tudi socialni vidik. Npr. konflikt med taščo in snaho, ki sproži dogajanje v baladi, nastane zato, ker je snaha za taščo nesprijemljiva tujka, ženska iz tujega rodu. Pomislimo npr. na slovensko balado o mladi Bredi! Tudi zeta iz daljne dežele ni dobro imeti, saj se lahko izkaže za razbojnika, kakor recimo v baladi o razbojnikovi ženi. Take primere iz grškega izročila je navajal v svojem referatu Walter Puchner iz Aten. Nemške balade frankovskega izročila čutijo kot tujce tudi berače, romarje, cigane, Jude — kot je ugotavljal Erich Wimmer iz Würzburga.

Za zadnjo temo o klasifikaciji so prispevali referate Elinor Long, D. K. Wilgus in James Porter iz Los Angelesa in Conrad Laforte iz Quebeca v Kanadi. Porter je pravilno opozoril, da je treba pri klasifikaciji upoštevati tudi ljudske termine, če obstajajo, in ne prezreti, kako pevci sami vrednotijo pesmi. Klasifikacija, kakršno jo je izpeljal Laforte za francoske ljudske pesmi, velja samo zanje, ni pa splošno uporabljiva. Z E. Long bi mogli razpravljati brez konca, ker hoče prištevati med pripovedne pesmi vse, ki vsebujejo kaj pripovednega.

Vseh referatov je bilo 22, nikakor ne preveč, tako da je bilo časa tudi za razpravljanje o njih. Nekaterim se je poznalo, da so jih pisali ljudje brez

terenske prakse. Toda raziskovanje ljudske pesmi zgolj po arhivskem ali objavljenem gradivu ne more biti uspešno. Tako je, kakor če bi botanik hotel raziskovati rože le po primerih iz herbarija in ne bi nikoli sam stopil na travnik, v hribe, v gozd. Pesem je treba spoznati v okolju, v katerem živi, vedeti za šege, ki jih spremljajo, se poučiti o socialnih, zgodovinskih in kulturnih razmerah. Upoštevati je treba poleg vsebine tudi metrično-ritmično in glasbeno podobo pesmi. Vsakršno enostransko obravnavanje, samo kabinetno raziskovanje, je pomanjkljivo in nujno privede v neobjektivnost, bodisi da gleda raziskovalec v pesmi le besedno izročilo in ga presoja literarno, ali pa sliši le melodijo in mu za besedilo ni mar.

Zasedanje je trajalo ne polnih pet dni in se je končalo z izvolitvijo novega vodstva študijske skupine. Po 19 letih je predsednik Rolf Wilh. Brednich iz Göttingena odložil svojo funkcijo, enako oba podpredsednika. Za novega predsednika je bil izvoljen dosedanji drugi podpredsednik Stefaan Top iz Leuvena v Belgiji. Na mestu prvega podpredsednika je ostala še naprej podpisana, drugi podpredsednik pa je postal David Buchan iz Aberdeena na Škotskem. Tajništvo bo kot doslej pri Jürgenu Dittmarju v Freiburgu (ZRN).

Glavno mesto Irske, Dublin, ki ima za simbol zeleno triperesno deteljico ni posebno veliko mesto, dokaj živahno in se mu pozna, da se Irska ni udeležila druge svetovne vojne. Leta 1916, ko je peščica narodnjakov zasedla dublinski grad in tako izvedla revolucijo, so razglasili republiko in s tem je bila vojna zanje za zmeraj končana. Pa vendar vidiš med palačami z monumentalnimi pročelji (skoraj vsaka druga je banka) in trgovskimi hišami prave podrtije, da se čudiš, zakaj jih ne odstranijo. Bolj od tega moti umazanija, ki so je polne ulice. Kako tudi ne! Ljudje odmetavajo brezbrizno vse od papirčkov, cigaretnih škatlic, blagajniških listkov, avtobusnih vozovnic do vrečk od bonbonov, sadnih sokov ali česa drugega, in veter to raznaša, vrtinči, meče pod noge pešcem po pločnikih in pod kolesa avtomobilom na cestiščih. Če torej hodiš po Dublinu, raje ne glej pod noge, marveč okrog sebe, saj je zlasti središče mesta slikovito in pregledno. Orientaciji pomaga reka, široka in globoka, z urejenimi obrežji, in nekaj stolpnice. Sicer dosegajo hiše le tretje ali četrto nadstropje. Po široki aleji, ki vodi v trgovsko središče, so kipi znamenitih mož.

Ulice imajo dvojezične napise, angleške in irske; enako je na javnih poslopijih. Pogovorni jezik pa je angleški, le na zahodnem obrežju Irske govorijo ponekod še irsko. Po Dublinu vozijo dvonadstropni avtobusi, kajpak po levi strani ceste. Pri vstopanju ni nobenega prerivanja, ker se ljudje na postajah takoj postavijo v vrsto. Tu in tam vidiš kakšen avtobus s tujimi turisti, avtomobili pa so vsi le z domačo registracijo. Zdi se, da se Irska še ni prav sprijaznila z avtomobilskim prometom.

To smo opazili že na prvem izletu. Ceste so sicer asfaltirane, a ozke in vijugaste. Pokrajina je valovita in razmeroma redko naseljena. Ta vtis sem imela tudi, ko smo se peljali na zahodno obrežje. Polja je zelo malo, gozdov skoraj nič. Kamor seže oko, so pašniki, ponekod porasli z živo rumenimi cveticami, vsi pa obdani s suhim zidom. Črede črnobelih lisastih krav niso bile velike, precej je bilo ovac, zaznamovanih z rdečo ali modro progo čez sredo hrpta. Tu in tam se je pokazala samotna domačija, da se vprašaš, od česa ti ljudje živijo, ko ni videti niti gospodarskih poslopij niti polja, mesto pa je daleč. Za tiste domačije, kjer je zraven hiše veliko poslopje, krito z banjasto, pločevinasto streho rdečkaste barve, bi dejal, da so kmečke. Ugibala sem, kakšen je bil neki tisti skedenj, ali kar je že bilo, preden so ga odstranili in nadomestili s tako novodobno grdobijo. Na razglednicah za turiste so kot irska značilnost slike hiš s slamnato streho. V resnici vidiš komaj katero. Pač pa mi je padlo v oči, da so po mestih hiše zidane v serijah. Nekakšne vrstne hiše so, kakšnih šest do deset popolnoma enakih v vrsti ob cesti, potem spet naslednja skupina malo drugačnih, tip pa ostane isti: enonadstropna, z vrtičkom spredaj, z vhodom na sredi in nekaj stopnicami do njega. Individualnost lastnika se lahko izživlja le v barvi vrat in okenskih okvirov, v kakšni podrobnosti ob vhodu ali v ureditvi vrta. Najbrž bi poznavalec zlahka ugotovil, kdaj je bila kakšna skupina zidana in kateri arhitekt jo je zasnoval. Zdi se, da ta način zidanja ni novotarija za primestna stanovanjska naselja, ker smo ga videli tudi v središčih manjših mest, kjer so visoke, mogočne gotske cerkve pričale, da mesto ni od včeraj.

Nekateri iz naše skupine so se oborožili z zemljevidi. Le tako smo mogli sproti ugotavljati, kje se vozimo, kajti pred nobenim krajem ni napisal z njegovim imenom, le na križiščih zveš,

proti kateremu mestu zavijaš na desno ali levo. V času našega zasedanja nam je bilo vreme zelo naklonjeno, enako med izletom. Dežnikov nam skoraj ni bilo treba odpreti, čeprav se je nebo zmeraj prepredalo z oblaki in se držalo na jok. Ni čudno, da imajo Irci vedno dežnik pri sebi, tudi če izjemoma sije sonce zjutraj in če so oblečeni poletno, obuti v sandale brez nogavic. Ker je ponavadi vetrovno in hladno, se v tisti prostrani, valoviti, samotni in malokdaj sončni pokrajini počutiš zgubljenega, zapuščenega. To pač ni ljubka valovitost naše Dolenjske ali Goriškega, kjer te povsod pozdravljajo gručaste vasice in cerkvice z gričev. Srce mi je zhrpenelo po Sloveniji, četudi sem bila zadovoljna, da mi je bilo dano spoznati deželo, na katero smo vezani po Modestu, Virgilu in Gospe Sveti.

Davna preteklost je Ircem v ponos, zato so tudi nas popeljali v kraje, ki pričajo, da se zgodovina ni začela »ab urbe condita«. V pokrajini severovzhodno od Dublina so odkrili veliko število kamnitih okroglih stavb, verjetno grobov, toda arheologi za največjo med njimi niso enotni, čemu je bila namenjena. Temperamentna, zelo zavzeta mlada vodnica nam je v lepo razumljivi angleščini povedala, da se stavba imenuje Passage-grave, da je zgrajena iz belih in sivih kamnov, ki jih v okolici ni in so jih morali dobiti od daleč. Arheologi vedo kje. Enako tam ni dobiti kamnitih plošč, ki so zložene v visoko kupolo, pokrito od zunaj z rušo. Notranjost ima obliko triperesne deteljice, četrto »peresce« pa je ozek in nizek vhodni hodnik, pred katerim leži ogromen valjast kamen z izdolbenimi špiralastimi okraski. Podobni so tudi znotraj. Posebna zanimivost je, da enkrat na leto posije skozi vhodni hodnik sonce in za 17 minut razsvetlji notranjost, da zažari v prečudni svetlobi. Naključje? Ne verjamem! Če pomisliš, da je bil Passage-grave zgrajen 3000 let pred n. št. in je torej star »samo« 5000 let, te resnično prevzame spoštovanje do takratnih ljudi, ki so bili vse prej kot primitivni. O, mi, sodobni ljudje 20. stoletja, si nimamo kaj domišljati! Naš največji napredek je v resnici samo do skrajne popolnosti pritirano uničevalsko orožje, medtem ko perečih problemov sveta, kakršni so lakota in bolezn, nismo znali odpraviti, do narave se obnašamo bolj barbarsko od barbarov, in medsebojni odnosi..., kaj bi govoril! Ne daleč od tod je Muiredach monasterboice — razvaline samostana iz

9./10. stoletja — in pokopališče, na katerem stojita zelo visoka kamnita križa, okrašena z reliefi na obeh straneh. Pravijo, da sta sklesana iz enega samega kamna. Reliefi predstavljajo prizore iz biblije, na eni strani iz Stare zaveze, na drugi iz Nove, torej nekakšna biblia pauperum, podobno kakor freske naših gotskih cerkva. Postali pa so predloga za križne nagrobnike, ki so značilni za podeželska pokopališča, in še zdaj postavljajo take.

Na poti proti zahodnem obrežju smo se peljali skozi dvojje večjih mest, Limerick in Ennis, in mimo drugega mednarodnega letališča na Irskem, Shannon Airport, imenovanega po reki oziroma pokrajini Shannon. Ustavili smo se samo v mestecu Roscrea, ki se postavlja z majhnim muzejem v Damer House nasproti visokega grajskega stolpa, kakršnih smo spotoma videli še nekaj. Vodič nas je opozoril zlasti na enega, ki je bil zgrajen v 14. stoletju kot ravninski stražni stolp z linami namesto oken. V 17. stoletju so mu prizidali štiri nadstropja visok stanovanjski del. Take gradove, ki kar štrlijo iz ravnine in so brez drugih utrdb, so imele mnoge irske plemiške družine.

Naš cilj na zahodnem obrežju je bilo mestece Lahinch, sprva najbrž ribiška vas zdaj prizadevno turistično naselje. Toda mračni, mrzli Atlantik, ki je pred našim prihodom naplaval na breg grde rumene pene, ni bil prav nič vabljev, čeprav je bilo šele konec avgusta. Seveda je bilo tudi oblačno in vetrovno. Ponoči je nastal takšen vihar, da so se vrata sob v našem hotelu sama odpirala. Med irske posebnosti spada namreč tudi to, da je sobo mogoče zakleniti z zunanje strani, na notranji je le prožno pero pri kljuki. Če vrata zaloputneš, ko zapustiš sobo in pozabiš ključ v njej, boš gledal, kako priti spet noter! Študentske sobe v Trinity College so prav take.

Vihar je tisto noč grozljivo tulil okrog vogalov in ni za tiste kraje bil nič izjemnega. Domačini so nam pokazali bližnji otok in povedali, da je domovina značilnih pletenih vzorcev za jope. Vsaka hiša je nekdaj imela svojega, zato da so po njem spoznali utopljenca, kadar je morje, ki je v viharnih nočeh prevrnilo marsikatero ribiško ladjo, vrglo žrtve na suho. Zdaj so irske jope že med turističnimi zanimivostmi, prodajajo tudi strojno pletene, ki jih ne ločiš od ročno spletenih. V nasprotju s skandinavskimi

pleteninami so enobarvne in njihova lepota je prav v umetelnem vzorcu. V nedeljo popoldne smo se zapeljali najprej do Clifs of Moher, k znamenitim 215 m visokim morskim čerem. Po sosednjem obrežju je speljana steza, zavarovana proti morju z najmanj meter visokimi kamnitimi ploščami, ker morski valovi ob močnem vetru tako zelo butajo ob čeri, da škropijo kaplje kakor dež prav na breg. Tiste plošče lomijo v notranjosti dežele, na planoti, ki je vsa kamnita, kakor bi bili na mesecu. Tam so našli kakšnih sto grobov, zloženih iz gladkih velikih plošč. Tri, postavljene pokonci, obdajajo štirioglati prostor kot stene, četrta je za streho. Najznamenitejši teh grobov, zgrajen vsaj 1000 let pred n. št., je pri Dolmain Ursanach.

Spotoma smo se ustavili pri ostankih keltske naselbine, od katere je viden še okrogel okop sredi gozdiča, s studentem na sredi. Arheologi so tam odkrili ostanke lesenih hiš. Po ljudskem prepričanju je v gozdiču strahilo, zato si nihče ni upal blizu, in to je naselbino obvarovalo pred popolnim uničenjem. Blizu neke kmetije ob cesti smo videli še eno keltsko ostalino — Stone Fort — veliko okroglo utrdbo iz kamnov, zloženih kot suhi zid.

Medtem ko na večjem delu Irske prevladujejo pašniki, je v višjih legah (za Slovenca to še vedno niso gore!) že kar planinsko rastlinje, toda pomešano s cvetjem, ki bi ga pričakoval v toplih obmorskih krajih. Tako je recimo marsikje videti živo mejo iz cvetočih divjih fuksij. Na tem koncu Irske so kamniti plotovi na pašnikih iz poševno zloženih majhnih ploščatih kamnov, tako da skozi luknje lahko piha veter. Ponekod pa so posamezne velike plošče zasajene v zemljo. Živina, ki se pase v ogradah brez pastirja, je majhne rasti. Tu in tam je videti na paši tudi kakšnega oslička, na kratkih nogah in z manjšimi ušesi, kakor jih imajo ponavadi.

Ko smo se spet vrnili v hotel, so nas po večerji zapeljali še v bližnjo vas,

da bi mogli v gostilni priti v stik s podeželani. Vaška gostilna je imela eno samo, zelo prostorno podolgovato sobo. Točilnica je bila na podolžni strani in vzporedno z njo so bile postavljene po vsej dolžini sobe zelo nizke mize s klopmi. Gostje, ki morajo sami hoditi po pijačo k točilnici, se posedejo tako, da gledajo proti njej. Nič ne de, če komu kažeš hrbet. V kotu ob točilnici so se tisti večer namestili godci z goslimi, harmoniko in pihali. Melodije, ki so jih igrali, so me po enoličnosti spominjale na rezijanske, drugače kajpak ne. Ni nastopala kakšna folklorna skupina, pač pa domačini iz vasi, ki jih je dobrodušni, šegavi Tom Munnaly, poleg Hughja Shieldsa organizator našega zasedanja in doma iz okolice Lahinch, naprosil, da bi nam pokazali nekaj domačih plesov. Vsakega so začeli s krogom, ki je po nekaj melodičnih frazah razpadel v pare. Plesali so nekakšne »country dance«, čeprav so ples napovedali kot mazurko ali kaj drugega. Plesi so si precej podobni in figure se ponavljajo. Večkrat se plesalka vrti pod prstom plesalca ali pa gredo pari pod vzdignjenimi rokami prvih dveh, kakor plešejo pri nas recimo Žakelj šivat. Da so si plesalci odpočili in se mogli pokrepčati s pivom (Irci pijejo iz ogromnih kozarcev in ga očitno veliko nesejo, ker pijancev ni nikjer videti), so nam predstavili še pevko, ki je z lepim glasom zapela staro balado v angleščini. Moško petje pa smo slišali prihodnje jutro, ko sta prišla v naš hotel stara možakarja. Eden je zaigral tudi na piščal s šestimi luknjicami, ki po obliki in izviru sicer pripada izročilu, po materialu pa je sodobna: navadna medeninasta cev s plastičnim ustnikom!

To je bilo tudi zadnje srečanje z irsko ljudsko glasbo, kajti po kosilu smo znova sedli v avtobus, ki nas je popeljal v Dublin, od koder smo pleteli vsak v svojo domovino, polni vtisov, načrtov in pobud za prihodnje zasedanje, ki naj bi bilo 1986 na Kreti.

Zmaga Kumer

FOLLOWING THE CELTIC TRAIL IN IRELAND.

At the International Conference about Folk Ballads in Dublin from August 26 to September 1, 1985.

The article reports about the 19th International Conference about folk ballads. There were three main topics: 1. International and Comparative Ballad Research, 2. Stranger in Folk Ballads, 3. Classification and Catalogization of Ballads. The author has contributed a paper for the second topic. The second part of the article deals with travelling impressions from a trip across Ireland which had been prepared for all participants of the conference.